

Стоїть в селі Суботові (скорочено)

Тарас Шевченко

На горі високій
Домовина України,
Широка, глибока.
Ото церков Богданова.
Там-то він молився.
Щоб москаль добром і лихом
З козаком ділився.
Мир душі твоїй, Богдане!
Не так воно стало;
Москалики, що заздріли,
То все очухрали.
Могили вже розривають
Та грошей шукають,
Льохи твої розкопують
Та тебе ж і лають,
Що й за труди не находять!
Отак-то, Богдане!
Занапастив еси вбогу Сироту Україну!
За те ж тобі така й дяка.
Церков-домовину
Нема кому полагодить!!
На тій Україні,
На тій самій, що з тобою
Ляха задавила!
Байстриюки Єкатерины
Сараною сіли.
Отаке-то, Зіновію,
Олексіїв друже!
Ти все оддав приятелям.
А їм і байдуже.
Кажуть, бачиш, що все то те
Таки й було наше.
Що вони тільки наймали
Татарам на пашу
Та полякам... Може, й справді!
Нехай і так буде!
Так сміються ж з України

Стороннії люди!
Не смійтеся, чужі люде!
Церков-домовина ,
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!..

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

На відміну від загальноприйнятої думки про те, що Б. Хмельницький зробив добру справу, підписавши угоду з російським царем на Переяславській раді 1654 року, Шевченко вже тоді зрозумів: Україна потрапила ще в більшу кабалу. Богдан "молився, Щоб москаль добром і лихом З козаком ділився". Але не так сталося. Російський уряд не дотримався угоди, йому потрібні були лише гроші та нові території. Поет картає гетьмана, говорячи, що москалі з нього сміються, нікому навіть полагодити церкву, у якій він похований. Разом з тим вірить, що розвалиться та "церков-домовина", "і з-під неї Встане Україна. І розвіє тьму неволі. Світ правди засвітить..."